

Arrest

nr. 333 785 van 3 oktober 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 15 mei 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. HOEFNAGELS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker dient op 11 december 2024 een derde verzoek om internationale bescherming in.

Op 30 april 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van dit volgend verzoek. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde op 2 augustus 2004 op het Commissariaat-generaal dat u een Georgisch staatsburger van Armeense origine bent. Volgens deze verklaringen bent u Georgië ontvlucht na vervolging door maffia met medeplichtigheid van de overheid. Sedert 1993 werd het bedrijf dat uw broer en u uitbaatten, afgeperst door de gangsterleider K. Naarmate uw bedrijf beter rendeerde, eiste K. meer zogenaamd beschermingsgeld. In juli, augustus of september 2003 kwam hij eisen dat u 2000 USD per maand beschermingsgeld moest betalen. Toen uw broer liet horen dat u dat niet kon betalen, heeft K. zijn zogenaamde bescherming

ingetrokken. Op 30 oktober 2003 deden gemaskerde en gewapende mannen een overval op uw bedrijf. U werd hierbij bewusteloos geslagen. Uw broer werd doodgeschoten. De hulpdiensten werden opgeroepen, maar de politie liet meerdere uren op zich wachten. Uiteindelijk werd u over de feiten uitgehoord. U verklaarde aan de politie dat de overval en moord gepleegd waren door K. of diens mannen. In november 2003 meldde de politie u dat K. een alibi had voor de overval. Uw vraag tot inzage van het dossier werd u geweigerd. Kort daarop werd er u gemeld dat uw auto, die bij de overval was gestolen, was teruggevonden, zij het uitgebrand. In de loop van november kreeg u controles van de brandweer. Ook werd uw elektriciteit afgesloten. Door deze gebeurtenissen werd u gedwongen uw bedrijfsactiviteit eind november 2003 definitief stop te zetten. In december 2003 kwam K. u thuis bedreigen. Hij verweet u dat hij door uw toedoen meer steekpenningen moest betalen aan de autoriteiten. Hij eiste ter compensatie 50000 USD. Nog diezelfde maand ging u nogmaals naar het politiebureau. Daar zag u K. samen met de politiecommissaris G., zoon van de voormalige president, en enkele onderzoekers champagne drinken. Een van de aanwezigen heeft u toen bedreigd. In maart 2004 kwam K. bij u thuis 2000 USD eisen. Uw moeder drong aan dat u zou betalen, hetgeen u heeft gedaan. Op 4 april 2004 overleed uw moeder. Kort daarop vluchtte uw echtgenote met uw drie jongste kinderen naar haar familie in Armenië. In mei 2004 trok u naar het parket-generaal om aldaar een klacht in te dienen op een hoger niveau. Een ondervrager liet u een verklaring noteren, maar verklaarde daarop dat men geen tijd had voor uw zaak. Op 17 mei 2004 dwong K. u mee te gaan naar een notaris en er een document te tekenen waarmee u een hypotheek nam op uw huis: zo u binnen de drie maanden geen 100000 USD had betaald, zou uw huis eigendom worden van een u onbekende vrouw. Toen u hierop bij uw huis kwam, werd de toegang u door medewerkers van K. ontegd. U trok enkele dagen in bij een kennis in Tbilisi. Daarop ging u naar de havenstad Poti. Van daaruit ontvluchtte u op 30 mei 2004 Georgië. Op 9 juni 2004 kwam u aan in België, waar u de volgende dag het statuut van vluchteling heeft aangevraagd. Op 09/08/2004 werd in het kader van uw asielaanvraag een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen wegens een bedrieglijke asielaanvraag. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad van State op 15/08/2008. Er restten u geen verdere beroepsmogelijkheden.

Op 29/07/2005 diende u een tweede verzoek tot internationale bescherming. Tijdens uw verblijf in België werd uw huis in Georgië openbaar verkocht omdat uw huis als onderpand was geweest bij K. voor het geval u niet zou betalen. Eind maart 2005 keerde u vanuit België terug naar Georgië. U ontmoette mensen van K., die stelden dat ze u zouden moeten doden omdat u vertrokken was uit Georgië. Uw problemen die u reeds kende voor uw eerste asielaanvraag, gingen dus door. Daarna verbleef u verborgen bij een vriend tot midden mei 2005. De mannen van K. gingen bij uw dochter vragen waar u verbleef. U kende verder geen problemen in Georgië. Midden mei 2005 vertrok u naar Armenië, waar u verbleef tot uw vertrek richting België. U verliet Armenië omdat K. ook connecties heeft in Armenië met de Armeense maffia. Rond 15 à 17 juli 2005 reisde u vanuit Armenië naar Georgië. Rond 15 à 17 juli 2005 verliet u Georgië met de boot richting Odessa (Oekraïne). Vanuit Odessa reisde u met uw schoonzoon T.N. (O.V. [...]) met een truck verder richting België via Polen en Duitsland. U kwam België binnen op 29 juli 2005 en u diende een tweede asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 29 juli 2005. Op 20/12/2005 werd in het kader van uw asielaanvraag een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen wegens een bedrieglijke asielaanvraag. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad van State op 30/11/2009. Er restten u geen verdere beroepsmogelijkheden.

Op 11/12/2024 diende u een derde verzoek in tot internationale bescherming. U verklaarde dat u na uw tweede asielaanvraag terugkeerde naar Georgië per vliegtuig. U woonde er met uw vrouw op verschillende adressen in Tbilisi. Uw vrouw is gestorven in de zomer van 2024 en u op 16/11/2024 reisde u naar Polen met uw paspoort. U verbleef daar twintig dagen tot een maand maar kreeg zware ruzie met haar man en u bent kwaad vertrokken. U reisde verder naar België en kwam aan in België op 11/12/2024 en diende een verzoek tot internationale bescherming in op 11/12/2024. Bij terugkeer naar Georgië vreest u op straat te belanden omdat u geen geld heeft om iets te huren of te eten. Uw kinderen zorgen niet voor u omdat u destijds een slechte vader voor hen bent geweest.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw Georgische paspoort neer.

B. Motivering

In afwijking van de beoordeling naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet en op grond het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er actueel in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw administratief dossier (Beoordeling bijzondere procedurele noden) blijkt immers dat u 65+ bent, slecht te been, meerdere ziektes heeft en verward overkomt waardoor u zich weinig herinnert. Hiermee werd rekening gehouden tijdens uw gehoor op DVZ.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorig verzoek namelijk uw verklaring dat u niet kan terugkeren naar Georgië omdat u geen geld heeft om te huren of eten te kopen moet immers worden benadrukt dat deze geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald etniciteit, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u omwille van één van de redenen bepaald in de Conventie van Genève de nodige financiële hulp van overheidswege zou geweigerd zijn.

Wat betreft uw verklaringen dat u in Polen ruzie kreeg met uw schoonzoon dient eveneens te worden aangestipt dat deze problemen van interpersoonlijke aard zijn en geen nexus vertonen met één van de aangehaalde gronden noch geeft u hieromtrent enige indicatie dat er sprake was van zwaarwichtige feiten, laat staan dat u desgevallend niet op de bescherming van de Georgische autoriteiten zou kunnen rekenen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Er werd dan ook een beslissing tot niet-ontvankelijk genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Verder meent verzoeker dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en stelt dat er wel degelijk nieuwe elementen zijn ter staving van zijn derde verzoek om internationale bescherming die de kans aanzienlijk groter maken dat hij

in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en, in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

Hij voegt verschillende stukken van zijn medisch dossier als stavingstukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer* 2005-2006, DOC 2479/001, 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om 'een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie' te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

3.2. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Daar voormeld artikel de omzetting vormt van artikel 40, lid 2 van de richtlijn 2013/32/EU, kan hierbij nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie dat verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de richtlijn 2013/32/EU voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, *LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid*, pt. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, pt. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, pt. 50). Het Hof van Justitie heeft hierbij verduidelijkt dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen

die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, C-18/20, XY t. *Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, pt. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de richtlijn 2013/32/EU. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, pt. 37).

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, die afbreuk kunnen doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, DOC 53 2555/001, 23-24).

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.2. Op 10 juni 2004 diende verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming in. Volgens zijn verklaringen heeft hij Georgië verlaten na vervolging door de maffia met medeplichtigheid van de overheid. Op 9 augustus 2004 werd door de commissaris-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen wegens een bedrieglijk verzoek. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad van State op 15 augustus 2008. Verzoeker keerde eind maart 2005 terug naar Georgië.

Op 29 juli 2005 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Volgens zijn verklaringen kende hij nog steeds problemen met de maffia in zijn land van herkomst. Op 20 december 2005 werd door de commissaris-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen wegens een bedrieglijk verzoek. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad op 30 november 2009. Verzoeker keerde in 2007 of 2008 terug naar Georgië.

Er resten verzoeker geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot deze voorgaande verzoeken om internationale bescherming.

4.3. Op 11 december 2024 dient verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker verklaart op verschillende huuradressen in Tbilisi te hebben gewoond met zijn vrouw. Na haar overlijden in de zomer van 2024 is hij in november 2024 naar zijn dochter in Polen gereisd. Hij verbleef er twintig dagen tot een maand maar kreeg er zware ruzie met zijn schoonzoon en reisde vervolgens verder naar België waar zijn andere dochter woont en waar hij om internationale bescherming verzocht. Bij terugkeer naar Georgië vreest verzoeker op straat te belanden omdat hij geen geld heeft om iets te huren of om te eten. Hij verklaart ook geen familiaal netwerk te hebben in Georgië.

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing met recht heeft kunnen besluiten dat dit derde verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd:

“ Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorig verzoek namelijk uw verklaring dat u niet kan terugkeren naar Georgië omdat u geen geld heeft om te huren of eten te kopen moet immers worden benadrukt dat deze geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald etniciteit, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u omwille van één van de redenen bepaald in de Conventie van Genève de nodige financiële hulp van overheidswege zou geweigerd zijn.

Wat betreft uw verklaringen dat u in Polen ruzie kreeg met uw schoonzoon dient eveneens te worden aangestipt dat deze problemen van interpersoonlijke aard zijn en geen nexus vertonen met één van de aangehaalde gronden noch geeft u hieromtrent enige indicatie dat er sprake was van zwaarwichtige feiten, laat staan dat u desgevallend niet op de bescherming van de Georgische autoriteiten zou kunnen rekenen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.”

Verzoeker voert in het verzoekschrift geen concrete en dienstige argumenten aan die de motieven van de bestreden beslissing op afdoende wijze kunnen weerleggen of in een ander daglicht plaatsen.

4.4. Waar verzoeker in het verzoekschrift opwerpt dat er onvoldoende rekening werd gehouden met zijn bijzondere procedurele noden laat hij na dit in concreto te duiden. Verzoeker laat na met concrete elementen te duiden waar het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet correct zou zijn verlopen en welke bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen, noch preciseert hij waaruit deze bijkomende steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan en hoe die van invloed hadden kunnen zijn geweest op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming en op de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

4.5. Waar verzoeker in het verzoekschrift wijst op zijn medische toestand en zijn medisch dossier als bijlage toevoegt, merkt de Raad op dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voor de beoordeling van medische elementen dient verzoeker zich te richten tot de geëigende procedure op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

4.6. Waar verzoeker in het verzoekschrift opwerpt dat hij onvermogen en hulpbehoevend is, geen huisvesting noch enig familiaal netwerk heeft in Georgië en bij terugkeer naar Georgië vreest in een situatie van extreme armoede te zullen terechtkomen waardoor hij in de onmogelijkheid zal zijn om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting en een menswaardig en veilig bestaan te leiden, benadrukt de Raad dat een algemene precaire socio-economische situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU (hierna: Kwalificatierichtlijn) - waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt - niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo oordeelde het Hof dat het feit dat het risico op onmenselijke behandeling wegens een ernstige ziekte als gevolg van het ontbreken van de nodige gezondheidszorg in het land van herkomst in uitzonderlijke gevallen onder artikel 3 van het EVRM valt, niet betekent dat een derdelander die aan dergelijke ziekte lijdt op grond van de Kwalificatierichtlijn subsidiaire bescherming moet worden verleend. Uit artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn, waarvan artikel 48/5, § 1 de omzetting in Belgisch recht vormt, volgt immers dat ernstige schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). Naar analogie en samen gelezen met de rechtspraak van het EHRM inzake de relevantie van socio-economische omstandigheden in asielzaken is vereist dat de precaire socio-economische situatie in het land van herkomst moet zijn veroorzaakt door het handelen of nalaten van een overheids- of niet-overheidsactor van vervolging, waardoor de verzoeker in een situatie van extreme armoede belandt die gepaard gaat met de onmogelijkheid om in zijn

elementaire levensbehoeften te voorzien, om in een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing te resulteren. Verzoeker toont niet aan dat de socio-economische situatie in Georgië het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten te handelen van een actor van vervolging of ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot blote beweringen in dit verband en toont bijgevolg niet aan dat hij, in geval van terugkeer naar Georgië zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

4.7. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. De motieven van de bestreden beslissing zijn pertinent, draagkrachtig en worden, zoals hierboven uiteengezet, door de Raad overgenomen.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dringt zich niet meer op nu het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard.

4.8. Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidige (volgend) verzoek bij de DVZ toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De Raad merkt op dat de beslissing om een verzoeker, die een volgend verzoek indient, al dan niet persoonlijk te horen, overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

4.9. Omtrent de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is. Aangezien de commissaris-generaal in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maakt dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

4.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht of een manifeste appreciatiefout kan niet worden aangenomen.

4.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. Overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend vijftientig door:

V. HOEFNAGELS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

V. HOEFNAGELS